

VIERING VAN WOORD en GEBED
DOMINICUSPAROCHIE UTRECHT
Tweede zondag door het jaar - 17 januari 2016

Kerngedachte: "In kannen en kruiken..." - Lezingen: Jesaja 62, 1-5; Johannes 2, 1-12

Welkom en inleiding

Welkom u en jij - ieder naar eigen aard, eigen kunnen of niet meer kunnen - ieder met de eigen verlangens, vreugde, pijn, herinneringen. Welkom zoals je bent. Zo zijn we gezegend.

We willen vieren wat ons bezielt en in beweging houdt, waarin we geloven en vertrouwen, ook al gaat dat op een wat andere manier dan we tot nu toe gewend waren.

Er zijn veel vormen van gemeenschap-vieren. Niet voor niets hebben we daarnet gezongen:

"De vreugde voert ons naar dit huis..."

En.. "dit huis van hout en steen, dat lang de stormen heeft doorstaan..."

Deze gemeenschap kan wel een stootje hebben!

Dat we het goed mogen hebben dit uur van samenzijn. Dat wensen we elkaar toe.

Overweging

Vandaag een evangelie-verhaal waar we blij van worden, waar we van òp-ademen: een overdaad aan wijn, aan vreugde. Johannes schildert een bruiloftsmaal, dat aangeeft hoezeer we mogen leven vanuit een visioen.

We wisten al dat de levende God altijd de rollen omdraait, dat de kleinste altijd de grootste wordt, de laatste de eerste, dat de Eeuwige steeds weer nieuwe wegen zal gaan en toekomst openen dwars tegen alle menselijke berekening en verwachting in.

En precies daar gaat het ook om in het bruiloftsmaal van Johannes.

De wijn was op en tegelijk is er een overvloed aan de beste wijn: tekort en overvloed.

"Dit was het eerste van de tekenen."

Niet het eerste van een lange reeks, maar het eerste als principe, als beginsel, teken waarmee alles begonnen is, oeroud teken van bevrijding, van recht en vrede, van Messiaanse toekomst.

Het begin van het verhaal spreekt al boekdelen:

"En op de derde dag was er bruiloft in Kana."

In de woorden van de Schrift betekent de derde dag: nu gaat het echt gebeuren, nu wordt het spannend. Er komt een doorbraak naar opstanding uit de dood, naar vernieuwing van menselijk leven. Vervolgens krijgen we een overstelpende hoeveelheid water: de overvloed van God, de Messiaanse toekomst. Dat wordt allemaal wijn.

En niet de huiswijn van de supermarkt, nee klasse! Hoge kwaliteit.

En we horen Johannes zeggen: Deze Jezus van Nazareth, deze Messias, staat met beide voeten in Israëls traditie. Alles komt in hem ook weer terug, maar dan voller, voltooid, vervullend.

Hij is geen breuk met zijn Joodse verleden, maar een vòl-schenker, een ver-vuller, tot aan de rand. Hij is niet gekomen om Torah – om de Wet – af te schaffen, maar om vervulling te brengen.

En in dat verhaal van water en wijn - van schaarste en overvloed, van onvervuld en overhouden - staat een vrouw. Ze wordt niet bij name genoemd, alleen aangeduid als de moeder van Jezus van Nazareth. Hij en zijn leerlingen zijn genodigd, maar zij is daar, ze staat daar. Misschien hoort ze daar gewoon om het feest kans van slagen te geven. Heet ze Vrouwe Sion? Jerusalem? Vrouwe Torah? Is zij het beeld van de vrouwen, die in de kerk van onze dagen opstaan en vanuit het diepst van hun hart toekomst willen openbreken? 't Is wèl het beeld waarin ik me herken, te midden van velen.

Op het scharnierpunt van het verhaal pakt ze de situatie op. Ze zet koers uit. Ze ziet, ze wijst en ze zegt: "Er is geen wijn!" Er is geen vreugde om Torah, geen toekomst. Er moet doortocht gebaad worden. Er moet uittocht zijn! Van het antwoord van Jezus over dat nog-niet-gekomen uur, zal ze niet echt opgeknapt zijn! Maar toch - ze blijft in haar kracht en heel dat oude verlangen van Israël komt in haar tot leven: *"Doe maar wat hij jullie zeggen zal...!"* Doe maar wat moet gedaan - om het Messiaanse verhaal te vertellen. Doe maar wat moet gedaan - om water te mogen drinken als wijn. Doe maar wat moet gedaan – om de beweging van Jezus van Nazareth dóór te dragen. *Doe maar wat hij jullie zeggen zal...!*

Woorden van genegenheid en warmte, van hoop op toekomst – hart en vurigheid, gerechtigheid, bloei en feest, water als wijn. Misschien houdt Maria daar wel de meest fundamentele preek van alle tijden. Het is dan ook het begin van het echte feest. Door het delen is er brood en wijn in overvloed. Eigenlijk loopt dit verhaal vooruit op het moment, dat voor Jezus het echte derde uur gekomen is, als Hij zal opstaan uit de dood – in zijn volgelingen. Het gaat daar in Kana dus niet om zomaar wijn, maar om de bevrijding uit verdrukking en tekort aan brood, om levenskansen, mogelijkheden en dromen, om eenheid en begrip tussen mensen die de naam van Christus Jezus verder dragen, die leven vanuit een visioen. Pas dan zal er feest zijn, dwars door alle ellende heen.

"Als dàt zou kunnen!" zouden we vandaag de dag zeggen. Maar om de hoop levend te houden, dat het toch ooit zover komt, zijn we hier bij elkaar in Jezus' naam. In de afgelopen jaren heb ik bij dit verhaal in Zwolle tijdens de overweging geprobeerd aan te geven, dat het niet letterlijk om water en wijn ging. Na de viering kwam een wat oudere vrouw uit een van de omliggende dorpen zeggen: "Pastor, als ik op de boerderij van melk kaas kan maken, kan Jezus toch zeker van water wijn maken!" En ze had gelijk! Wat in Kana kon, kan opnieuw gebeuren en wel door ons: dat wij het water van het gewone alledaagse, het water van eenzaamheid en leegte voor elkaar veranderen in wijn van vreugde, van gemeenschap. We maken het teken met water, dat herinnert aan onze doop en tegelijk van overvloed en blijven hopen dat het ooit wáár zal worden. Van die hoop willen we zingen: "Confitemini.."

Baptiste Tuin o.p.